

Samenvatting	De artikelen 21 en 34 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) moeten in die zin uitgelegd worden, dat ze niet in de weg staan aan nationale bepalingen die hulp aan illegale immigratie strafbaar stellen in gevallen waarin de binnengesmokkelde personen, onderdanen van derde landen, over een visum beschikken, dit visum hebben verkregen door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van afgifte bedrieglijke informatie te verstrekken over het werkelijke doel van hun reis.
CONTEXT	Het Duits Bundesgerichtshof legt een prejudiciële vraag voor in het kader van een strafrechtelijke procedure ingespannen tegen M. Vo die veroordeeld werd tot vier jaar en drie maanden opsluiting als smokkelaar ("passeur") van derdelanders met visa die op bedrieglijke wijze werden verkregen. M.V. was lid van een bende die aan de ambassade van Hongarije voorhieldden visa te regelen voor groepen van 20 tot 30 Vietnamese toeristen. De bende rekenden prijzen aan van 11 000 tot 15000 USD voor binnenkomst in de Europese Unie. Een andere bende profiteerde van het feit dat visa werden uitgereikt door Sweden aan Vietnamezen met arbeidsvergunningen voor fruitpluk. Sommige Vietnamezen bleken later in Duitsland te verblijven.
PREJUDICIELE VRAAG	Moeten de artikelen 21 en 34 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode - VC), die de afgifte en nietigverklaring van een eenvormig visum regelen, in die zin worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling die het binnensmokkelen van vreemdelingen ook strafbaar stelt in die gevallen waarin de binnengesmokkelde personen weliswaar over een visum beschikken, doch dit op onrechtmatige wijze hebben verkregen door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat bedrieglijke informatie te verstrekken over het werkelijke doel van hun reis?
HvJ	para 33: rechtsvraag: <u>Staan art. 21 en 43 van de Visumcode in de weg van nationale strafrechtwetgeving ter bestrijding van hulp aan illegale binnenkomst van derdelanders in de Schengenzone indien <i>in casu</i> uitgereikte visa niet eerst werden geannuleerd?</u> para. 42:

De visumcode regelt de uitgifte, annulatie of opheffing van visa, maar bevat geen strafrechtelijke sancties (...) Het formulier "Aanvraag Schengenvisum" in bijlage 1 bij de visumcode bevat een rubriek die de aanvrager informeert dat elke foutieve verklaring de annulatie van het visum teweeg zal brengen en aanleiding kan geven tot strafrechtelijke vervolging.

para. 43 -44:

Het HvJ EU wijst op de **verplichting tot strafrechtelijke vervolging van de betrokken lidstaat** en steunt op het kaderbesluit van 28 november 2002 tot versterking van het strafrechtelijk kader voor de bestrijding van hulpverlening bij illegale binnenkomst, illegale doortocht en illegaal verblijf (2004/946/JBZ) en art. 1, §1 en art. 3 van de richtlijn 2002/90 van 28 november 2002 tot omschrijving van hulpverlening bij illegale binnenkomst, illegale doortocht en illegaal verblijf.

para 45-47:

De lidstaten worden met twee verplichtingen geconfronteerd: i) niet het verkeer van de houders van visa buitensporig bemoeilijken en ii) daadwerkelijke, evenredige en afschrikwekkende sancties voorzien en toepassen tegen daders van de misdrijven bepaald in kaderbesluit 2004/946/JBZ en de art. 1, §1 en art. 3 van de richtlijn 2002/90. (...) Indien nodig moeten de nationale rechtbanken praktische oplossingen zoeken t.a.v. normen die riskeren de effectiviteit of de coherentie van de Unie regelgeving in het gedrang te brengen. Het HvJ benadrukt dat omwille van haar aard (geheim van het onderzoek, dringendheid van de handelingen), de strafrechtelijke procedure niet steeds aan de voorwaarde van voorafgaandelijke annulering van een visum door de bevoegde overheden kan voldoen.

para 48-49:

De artikelen 21 en 34 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) moeten in die zin uitgelegd worden, dat ze niet in de weg staan aan nationale bepalingen die hulp aan illegale immigratie strafbaar stellen in gevallen waarin de binnengesmokkelde personen, onderdanen van derde landen, over een visum beschikken, dit visum hebben verkregen door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van afgifte bedrieglijke informatie te verstrekken over het werkelijke doel van hun reis.

Het arrest van het Hof van Justitie E.U. is op 20/04/2012 enkel in het Duits en het Frans beschikbaar.